

své výslovně jako námitky. Cit. § 54 nevymezuje nikterak, co může a smí býti předmětem námitek, z čehož nutno souditi, že v námitkách může volič uplatňovati vše, čím po jeho soudu v provedených volbách porušeny byly předpisy zákona, tedy také namítati nevolitelnost osob zvolených. K rozhodování o námitkách pak jest příslušný politický úřad II. stolice (§ 54 na konci). Na tom nic nemění, že § 53 vol. ř. ukládá dohlédacímu úřadu, kterým jest dle § 69 l. c. politický úřad obci přímo nadřízený, povinnost opraviti výsledek volby, byla-li zvolena osoba nevolitelná. Neboť tato činnost dohlédacího úřadu plyne z práva a povinnosti úřadu dbáti, aby voleny byly osoby volitelné a — třeba-li — v tom směru volby opraviti. Poněvadž však st-l podal u obecního úřadu proti volbě námitky, byl politický úřad II. stolice povolán o nich rozhodovati, a nepochází tudíž nař. rozhodnutí od úřadu nekompetentního.

Ve věci samé založil žal. úřad své rozhodnutí na skutkovém předpokladu, že st-l vyhověl nařízením dohlédacího úřadu samosprávného a účty obecní složil, a č m u k t o m u ž á d n á u r č i t á l h ŭ t a d á n a n e b y l a.

Stížnost tvrdí, že důvod nesrovnává se se skutečností a vytýká, že šetření bylo provedeno neúplně nebo nesprávně. K podpoře této své námitky uvádí stížnost, že výnosem osk v K. z 12. července 1923 bylo starostovi Františku H. uloženo, aby nejdéle do 14 dnů předložil opisy řádně vyřízených účtů obecních za rok 1922 s potřebnými doklady pod pohružkou donucovacími prostředky.

Kdyby i podle názoru stížnosti stanovení lhůty k předložení opisů účtů vyřízených bylo totožné se stanovením lhůty ke složení účtů z a p ř í č i n o u j i c h z á k o n n é h o v y ř í z e n í, nezměnilo by to nic na zjištění, které čerpal žal. úřad ze zprávy osk v nař. rozhodnutí citované, že totiž František H. obecní účty již složil a sice — jak ve zprávě se praví — dne 24. července 1923. I když by tedy se přisvědčilo pochybnému stanovisku stížnosti, že 14denní lhůta daná starostovi obce k předložení opisů vyřízených účtů obecních byla vlastně lhůtou ke složení účtů těch, není pochyby, že starosta, složiv k vyzvání z 12. července 1923 účty ony dne 24. července 1923, vyhověl své povinnosti ve lhůtě jemu dané, a jest pak právně lhostejné, nepokládal-li úřad onu lhůtu za takovou, jakou má na mysli § 5 č. 4 vol. ř. Vzhledem k tomu bylo by zbytečné vyšetřovati, zda a jaká lhůta ke složení účtů obecních byla Františku H. osk-í dána a není lze po této stránce v řízení správním shledati podstatnou vadu.

Okolnost pak žal. úřadem zjištěnou, že Frant. H. obecní účty složil, ani stížnost sama neběře v odpor, musí ji tudíž také nss jako nespornou svému rozhodnutí za základ položit. Kdo povinnosti své činiti počet ze správy jmění dostál, není vyloučen z volitelnosti a žal. úřad jednal po zákonu, když námitky k tomu směřující zamítl. — —

Č. 4333.

Úrazové pojišťování: * Ustanovení § 3, odst. 1 úrazového zákona z 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. ex 1888 nezakládá právního nároku na vyloučení podniku z povinnosti pojistné.

(Nález ze dne 19. ledna 1925 č. 9892/24).

V ě c: Antonín Š. v Praze proti ministerstvu sociální péče o úrazové pojištění.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím odepřelo min. soc. péče vyhověti žádosti st-le, nájemce restaurace v Praze, za vyloučení jeho podniku z pojistné povinnosti ve smyslu § 3, odst. 1 úraz. zák. a to z těchto důvodů:

Dle ustanovení § 3, odst. 1 úraz. zák. jest min. soc. péče oprávněn zbaviti pojistné povinnosti jednotlivé dle § 1 téhož zák. pojištění podléhající podniky, při nichž není pro zaměstnané osoby úrazového nebezpečí. Vztahuje se tudíž právo propůjčené v cit. § ministru soc. péče zřejmě jen na takové o j e d i n ě l é podniky, jež vzhledem k tomu, že jejich provozování není spojeno s úrazovým nebezpečím, zaujímají mezi ostatními pojištění podléhajícími podniky zcela v ý j i m ě č n ě postavení.

Žadatelův závod nemá však této zásadně odchylné povahy. Naopak jest to typický podnik titulu 469/b »hotely a hostince«, neboť jeho podnikové zařízení, způsob provozování a ú r a z o v é n e b e z p e č í jsou tytéž, jako u ostatních podniků této kategorie. Okolnost, že nebezpečí jeho motorického zařízení není velké a vydána mu jen malá část zaměstnanců, není důvodem pro to, aby podniku bylo přisuzováno výjimečné postavení, jako má je na mysli § 3, odst. 1 úraz. zák., neboť jde o zjev, jenž jest obvyklým nejen u podniků téhož druhu, nýbrž u celé řady jiných, pojistné povinnosti podrobených podniků.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — —

Nss musil především odpověděti si na otázku, zda cit. ustanovení úraz. zák. zakládá vůbec pro podnikatele právní nárok na vyloučení jeho podniku z povinnosti pojistné, neboť nss může dle § 2 zák. o ss poskytovat ochranu toliko subjektivním p r á v ů m.

Soud uvážil, že textování § 3, odst. 1 samo o sobě neposkytuje opory pro uznání takového právního nároku, ježto ministra výslovně jen zmocňuje, aniž mu za povinnost ukládá, by za určitých předpokladů svého zmocnění použil, a uvážil dále, že zák. o úraz. pojištění dělnickém nečiní pojistnou povinnost závislou na z j i š t ě n í, že v konkrétním podniku možnost úrazu jest dána, nýbrž že ve všech podnicích, pojištění podrobených, možnost úrazu jako danou předpokládá, nepřipouštíje proti této zákonné presumpci protidůkazu. Nelze tedy ani ze základní myšlenky úrazového pojištění, jak zákonem pozitivně je upraveno, čerpati oporu pro náhled, že ustanovením § 3, odst. 1 právní nárok na vyloučení z povinnosti pojistné měl býti založen. Za tohoto stavu práva nemohlo býti nař. rozhodnutím nějaké subjektivní právo st-lovo porušeno a jest tedy nerozhodno, jakým způsobem úřad odepření vyloučení z pojistné povinnosti odůvodnil, pročez neměl soud příčiny zabývati se vývody stížnosti, jež proti tomuto odůvodnění brojí. Ježto tedy stížnost neuplatňuje žádného práva st-lova, bylo ji odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 4334.

V o j e n s k é v ě c i: Před účinností zák. č. 154/1923 nebylo mno příslušno pensionovati býv. rak.-uh. voj. gážistu, který byl pravoplatně převzat jako aktivní gážista čsl.; pramovoc tato příslušela vládě.

(Nález ze dne 19. ledna 1925 č. 14.338/24).